

השחר של גאיה

מאת : שגית אמת ע"פ ספרה
בימוי : מישא לוריא
מוזיקה : יוסף ברנדשווילי
תפאורה : סשה לישינסקי
תלבושות : סבטלנה ברגר
תאורה : מישה צ'רנייבסקי, אינה
מלקין סלומון
תנועה : מרינה בלטוב
שחקנים : שגית אמת, רותי
גולדברג, מיטל סלקמון, אבישי
עזרא/ליאור שגיא, גיא עמיר

הועלה בתיאטרון בשנים : 2003-2004

שגית אמת

השחר של גאיה

@ כל הזכויות שמורות לשגית אמת הרצפליד 2 הוד השרון. 368795-058
גירסה 2 , דראפט שלישי, מאי 2002

1. אמא – אמה של גאיה. אוהבת את בתה מאד, אך לעיתים לא מוצאת את הדרך הנכונה אל ליבה. העובדה שבתה חולה ממלאת אותה בחרדה גדולה

2. אבא – אביה של גאיה. אוהב את גאיה מאד, מנסה לעזור לה בדרך אינטלקטואלית

3. ד"ר ברקן – הרופא האישי של גאיה. אדם טוב לב, בעל גישה עניינית ומקצועית אך לא נעדרת רגישות.

4. גאיה – בת 13. נערה יפה ורגישה. חולה בסרטן. לא מרחמת על עצמה. כריזמטית מאד. לומדת בכיתה ז'.

5. שחר שיין – בן 13. בוגר לגילו, בעל קסם אישי רב. לומד בכיתה המקבילה של גאיה.

6. נמרוד – בן 13. שובב ומצחיקן. לומד בכיתה של גאיה.

7. ענת – בת 13. חברתה הטובה ביותר של גאיה. ילדה רגישה, מלאת חיים וטובת לב. לומדת בכיתה של גאיה.

8. מירב – בת 13. עשירה חכמה, מאד רוצה להיות חלק מהחבר'ה אך אינה יודעת איך. מוצאת לעצמה דרכים פרובוקטיביות ולעיתים מרגיזות

9. מוכר בחנות – מוכר רומני בחנות פאות, אדם טוב לב, אבל לא חכם במיוחד

10. יעלי – האחות שמטפלת בגאיה. מקצועית, עניינית וחביבה

סצינה 1

ענת, נמרוד, שחר, מירב, גאיה. חוף ים. כולם עומדים, מסתכלים לשמיים.

גאיה: תראו כמה עפיפונים

ענת: איזה יופי!

כולם ניגשים לקדמת במה

מירב: למה שלנו לא עף ככה?

נמרוד: סבלנות מירבי..

שחר: יעוף, יעוף... עם קצת אמונה, יעוף! בואו ננסה שוב!

נמרוד ושחר מנסים להעוף את העפיפון

מירב: נו חבר'ה, תעיפו אותו כבר

ענת: עוף כבר, עוף

בנות: נו, עוף כבר

נמרוד: אמרתי לך, הוא יותר מדי כבד (הבנים מושכים את החבל)

שחר: הוא בסדר גמור, שחרר קצת חוט

מירב: נמרוד, אתה לא משחרר מספיק

נמרוד: מירבי, תסמכי עלי בסדר? הנה...הנה... הוא מתרומם

גאיה: תחזיקו חזק

שחר: שחרר, נמרוד, שחרר

בנות: עוף, עוף.....אוף!

העפיפון נוחת על הרצפה, כולם מתרסקים איתו ביחד, יושבים סביב העפיפון

גאיה: לא היתה מספיק רוח,

ענת: לא היתה רוח מזרחית

נמרוד: די, נמאס לי אין לי כח

מירב: אין לו כח, תיכף יתחיל עם כל ההצגות שלו

נמרוד: (מוציא ארטיקים דמיוניים מתוך צידנית ומחלק)
ארטיק – תות בננה שוקולד!

מירב: אמרתי לכם!

נמרוד: טילון קסטה, קרח, אננס. איך קוראים לגברת?

ענת: ענת

נמרוד: ענת!! מה בשבילך?

ענת: קסטה מרובעת

נמרוד: קסטה מרובעת – בבקשה!

מירב: אני רוצה טילון!

נמרוד: נגמר!

מירב: איזה ילדותי...

נמרוד: מה בשביל הגברת הקטנטונת?

גאיה: תות בבקשה

נמרוד: בבקשה

גאיה: תודה

נמרוד: ומה בשבילך מר בחור?

שחר: אני אקח ביס מהגברת הקטנטונת.

נמרוד: אין בעיה. גבירתי אולי את רוצה אולי משהו אחר?

מירב: כן...אה...

נמרוד: נגמר! אני הולך...אני הולך...

מירב: לך כבר!

ענת: תראו עוד עפיפונים! עוד!...עוד!

נמרוד: מקצועי! מקצועי ביותר!

מירב: למה שלנו לא עף ככה?

שחר: בסוף הוא יעוף, אל תדאגי

נמרוד: ענת, אני רואה שהשמש מסנוורת אותך, אני יכול לשבת לידך, לעשות עלייך קצת צל

ענת: (משועשעת) שב כבר!

שחר: גאיה, הכל בסדר?

גאיה: כן, בטח

גאיה ושחר מתקנים את העפיפון, כולם מתרכזים בשמאל במה ומסתכלים עליהם

ענת : כל השנה האחרונה גאיה היתה חולה

מירב: בהתחלה, לא כל כך הבנו מה זה אומר.

גאיה: פתאום, יום אחד ראיתי גוש קטן בצואר למטה.

נמרוד: זה לא היה גוש כזה כמו הנקודת חן הגדולה של דודה של ענת,

מירב: שבולטת מהפנים שלה, ומכסה לה חצי סנטר,

ענת: ויש עליה גם שערות קטנות וזה ממש גועל נפש.

גאיה: (קופצת מעל העפיפון לקדמת במה) לא, בכלל לא משהו כזה, הגוש שלי היה עגול

וחלק, כאילו ג'ולה חרסינית קטנה התחבאה לה מתחת לעור שלי.

כולם מאחורי גאיה. משחקים משחק ניחושים. מירב עוצמת לה את העיניים

גאיה: ענת?

ענת: לא

גאיה: נמרוד?

נמרוד: לא

גאיה: מירב?

כולם: כן!!

מירב: מה זה? תראי לי (גאיה מתישבת)

נמרוד: זה כואב?

גאיה: לא בכלל לא

מירב: זה בטח סתם בלוטה

ענת: זה נראה לי גוש שומן, אבל צריך לבדוק

גאיה: הרופא שהיינו אצלו שלח אותי מיד לביופסיה
אחות: ביופסיה זה מן ניתוח כזה שבו מוציאים חלק מהגוש
גאיה: ואז בודקים אם הוא ארסי או לא,
אחרי שבוע כבר הייתי עם אמא בבית החולים.

החלפת בגדים, שינוי עפיפון .

סצינה 2.

בית חולים. גאיה יושבת על כסא במרכז במה. מאחוריה אמא. יעלי עוברת ומעיינת
במסמכים

אמא: סליחה, אנתנו באנו לקבל את התוצאות של הביופסיה...

יעלי: מה השם?

אמא: קידר. גאיה קידר

יעלי מעיינת ברשימות

יעלי: כן, כן, ד"ר ברקו רוצה לדבר איתך בחדר

אמא: לבד?

יעלי: רק לכמה דקות

(אמא מתרחקת)

יעלי: אני יעל, האחות הראשית כאן

גאיה: אני גאיה

יעלי: כולם כאן קוראים לי יעלי

יעלי: מאיפה את גאיה?

גאיה: מרמת גן

יעלי: היתה פה יומהולדת לאחד הילדים הקטנים. נשאר קצת טופי, רוצה?

גאיה: לא

גאיה: נשארתי לבד. לא ידעתי מה לחשוב. רק הרגשתי מן פחד עמום שזוחל ומתפשט בתוך הבטן שלי ומרגע לרגע הופך יותר חזק ויותר עיקש

ד"ר ברקו ואמא מופיעים מהצד השני

ד"ר ברקו: שלום גאיה! אני ד"ר ברקו. אמא שלך סיפרה לי שאת ילדה אמיצה....
תראי גאיה לפי התוצאות של הביופסיה גילינו שיש לך מחלה ממארת.

גאיה מתרחקת ממנו

בתוך הגוף שלך יש מחלה שמתפשטת כמו טיפת צבע בתוך כוס מים. אנחנו צריכים לעצור את ההתפשטת שלה. בשביל זה נתחיל בסדרה של טיפולים. טיפולים כימוטרפיים. אני יודע שזה נשמע מפחיד, אבל זה בסך הכל תרופות שמזריקים לתוך הגוף. זה כמו אנטיביוטיקה, רק קצת יותר חזק. זה הכל. את רוצה לשאול עוד משהו? להגיד משהו?

גאיה מנענעת בראשה

ד"ר ברקו: (לגאיה) את פגשת כבר את יעלי?

גאיה: כן

ד"ר ברקו: (מזביל את גאיה לכסא) היא האחות שתטפל בך. את בידיים טובות

ניגש מתמחה עם צמר גפן בידו

מתמחה: אפשר?

גאיה: מה?

מתמחה: את היד?

גאיה מושיטה את היד, הוא מחטא אותה

מתמחה: זה קר. פעם ראשונה, הא? גם לי זה היום הראשון במחלקה

סצינה 3

טיפול. יעלי מגיעה עם עמוד האינפוזיה, מזיזה את המתמחה.

יעלי: זה בסדר, תודה.

הטיפול הראשון תמיד קצת מפחיד, אבל זה לא יכאב, זו רק דקירה וזהו.
אחר כך, ד"ר ברקו יחדיר לצינור תרופות, ואז תצטרכי לתכות עד
שכל החומר יגמר וזהו, תוכלי ללכת.

גאיה: אי..

יעלי: זה אולי לא נעים, אבל באמת שזה לא כואב

סצינה 3.

ד"ר ברקו נכנס

ברקו: נו מתוקה, מה העיניינים? זה כואב? (גאיה מהנהנת) תנסי להתגבר, זה כבר נגמר
(למתמחה) תעקוב אחרי!

ברקו מדבר אליה תוך כדי התעסקות במזרקים ובאינפוזיה

ברקו: את רואה זה זריקה אחת של אינפוזיה וזהו. עכשיו לתוך הצינור אנחנו נזריק את
התרופות אבל זה לא יכאב. (מזרק 1)

גאיה: אי...אולי תדברו?

אמא: מה חמודה?

גאיה: תדברו, כל הזמן תדברו שלא יהיה שקט

יעלי, אמא וברקו לשניה אחת נבוכים, לא יודעים על מה לדבר. בסוף יעלי מתחילה,

יעלי: אתמול ראיתי סרט משגע.

עוזר: איזה סרט?

יעלי: סרט צרפתי...שכחתי...

ברקו: מפגש חצות

יעלי: מפגש חצות!

עוזר: מי משחק?

יעלי: השחקן הצרפתי הזה... המצחיק... איך קוראים לו?

ברקו: ז'ראר דפארדיה

יעלי: נכון! ז'ראר דפארדיה, הוא מצחיק!

ד"ר ברקו עובר לצד השני, גאיה מסתכלת לעברו

ד"ר ברקו: אני כאן, זה בסדר

גאיה: תדברו, תדברו

ד"ר ברקו: תמשיכו

יעלי: מכירה אותו גאיה?

גאיה: לא. תדברו!

יעלי: שחקו גבוה כזה, שער קצת ארוך, חלק, עם אף גדול. אוי, אנחנו צחקנו, כבר מזמן לא צחקנו ככה

גאיה: פחדתי לפתוח את הפה שלא יצא לי כבי, או ניסיתי בכח לחשוב מחשבות נעימות. נזכרתי בשחר שין מהכיתה המקבילה ובפעם ההיא שבה ממש דיברנו. לגו היה שיעור חופשי, ולכיתה שלהם שיעור התעמלות עם המורה חוה. פתאום הוא ניגש אלי ושאל

שחר: מה, המורה אביבה חולה?

גאיה: ואני הסתכלתי עליו המומה ואמרתי "כן" אני יודעת שזו לא נחשבת שיחה ארוכה, אבל לי זה הספיק.

שחר: המורה אביבה חולה

גאיה: כן

שוב ושוב הרצתי את השיחה הזאת בדמיון בזמן שהאינפוזיה טפטפה לי לורידים.

שחר: המורה אביבה חולה?

גאיה: כן

אם דוקטור ברקו היה יודע שעל זה אני חושבת, הוא בטוח היה חושב שאני מן ילדה כזאת שיטחית, שמקבלת טיפול כימוטרפי ורק חושבת על בנים, אבל ככה זה היה.

יעלי: זה הכל. סיימנו. לא היה נורא נכון? עכשיו יכול להיות שבמהלך הימים הקרובים, יהיו תופעות לוואי, בחילות, הקאות, אולי קצת נשירה של שיער, אבל תוך כמה ימים תרגישי כבר יותר טוב. בסדר? נראה שוב ביום ראשון הבא. תרגישי טוב

אלוהים שלום, כאן גאיה מרמת גן. התרופות האלה שד"ר ברקו הכניס מגעילות, אני מרגישה אותן מתפשטות לי בגוף. תעשה בבקשה שזה יגמר מהר, ושאני לא ארגיש כל כך רע כמו שאני מרגישה עכשיו. אני גם אודה לך מאד אלוהים אם תעשה נס והשיער שלי לא ינשור. שום ילד נורמאלי לא יסתכל עלי אם אני אהיה קרחת פתאום, אז בבקשה, זה יעשה אותי מאד מאושרת אם תעשה את זה למעני. תודה.

גאיה נוגעת בשערה שנושר, מראה אותו לאמא. אמא ויעלי חובשות על ראשה גרב.

סצינה 4

אמא, גאיה, אבא. מול הראי

אמא: נמדוד?

אמא מנסה לחבוש לה את הפאה, היא מתנגדת

אמא: את יודעת מה את רוצה?

מתולתל, בלונד, ג'ינג'י, ארוך, קצר, בינוני, קארה, מדורג, קצוץ

אמא מנסה לחבוש לגאיה את הפאה שוב, גאיה מתחמקת

אבא: מה יש לה?

אמא: קצת קשה לה...

אמא חובשת לגאיה את הפיאה

אבא: לא שמים לב, זה נראה טבעי לגמרי

אמא: נחמד דוקא, לא?

אבא: נהדר

גאיה: ממש נהדר. את הפאה הכי זולה בחנות בחרתם לי

אמא: באמת גאיה, בכלל לא ירגישו

גאיה: ואם מישהו ישאל משהו? מה אני אגיד?

אבא: תגידי שהסתפרת, אף אחד לא ישים לב

ההורים מתרחקים. גאיה בעמדת

גאיה: שנאתי את הפאה מהרגע הראשון, אבל מרוב יאוש לא יכולתי להגיד שום דבר. עכשיו עוד עמד לפני החלק הקשה. להגיע למחרת עם הפיאה לבית הספר.

התלבשות. שינוי עפיפון

סצינה 5

גאיה הולכת לימין במה. שחר, מירב ונמרוד משחקים בכדור ובתיק של מירב. ענת עוברת אותם ניגשת גם היא לימין במה, לצד גאיה.

ענת: נו, בואי, אף אחד לא ישים לב

גאיה: מי זה שם בחצר?

ענת: מירב, נמרוד, והוא החבר שלו מז' איך קוראים לו?

גאיה: שחר

ענת: כן שחר, שחר שין גדמה לי

גאיה: שחר שין...רק הוא היה חסר לי פה עכשיו. אני לא נכנסת

ענת: מה אכפת לך ממנו?

נמרוד: הלו, שלום בנות.

מירב: הי

ענת: הי

נמרוד: בנות, זה שחר שין. התלמיד החדש מהכיתה המקבילה

שחר: הי

בנות: הי

מירב: אתה בשכבה שלנו! ראיתי אותך בשבת על הצוק, מעיף עפיפונים

שחר: כן?

מירב: כן, מדליק!

נמרוד: כל מה שהוא יודע, אני לימדתי אותו! את גאיה וענת המהממות מהכיתה שלי אתה כבר מכיר?

ענת: מהממות... איזה קשקשן אתה נמרוד

מירב: אוף, כזה ילדוטי!

שחר: כן, בפנים. עכשיו אני גם יודע את השמות. ענת, גאיה, ומירב נכון?

מירב: נכון מאוד. מירב

נמרוד: אז מה חדש בנות?

ענת: כלום

נמרוד: מה כלום, אני רואה שלגאיה יש תספורת חדשה.

גאיה: הא כן, הסתפרתי

מירב: יו תראי (מושכת את גאיה למרכז) מיוחד. מי סיפר אותך?

גאיה: אה..זה..

ענת: ספר, איזה מן שאלה זאת

נמרוד: ספר. הבנת מירבי?, תספורת עושים אצל ספר!

מירב: אוף!... אבל איזה ספר, מי?

גאיה: סתם

ענת: סתם ספר... הספר של אמא שלה.

מירב: הא. מה גם צבעת? זה נראה כהה יותר.

גאיה: לא, מה פתאום...

ענת: ...מה פתאום, פשוט בתספורת הורידו לה את כל הבלונדיני אבל זה יחזור עם השמש.

מירב: תתקרבי רגע שנראה את התספורת

גאיה: מה?

מירב: שנראה מקרוב

(גאיה מחפשת ישועה, ענת מעודדת אותה . היא נעמדת מול מירב. מירב פורצת בצחוק)

מירב: יו.....איזה קטע...מה עשית פן?... זה נראה כמו פיאה

כולם מצחקקים. רגע מבוכה

שחר: אני עולה לכיתה שלי

נמרוד: בי

מירב: טוב, גם אני הולכת. את לא נעלבת, נכון? סתם, זה נפוח כזה, איזה בידור....

נמרוד: יאללה בנות, נתראה אחר כך, הא?

ענת: בי

נמרוד יוצא. ענת וגאיה נשארות לבד

גאיה: אני לא יכולה להשאר פה יותר

ענת: די גאיה, תרגעי

גאיה: הם ראו ענת, הם ראו

ענת: את מכירה את מרב..

גאיה: זה לא מרב, אני לא יכולה עם כל השאלות האלה, הסתפרת? למה הסתפרת? איפה הסתפרת? אני לא מסוגלת לשקר יותר... ושחר שין ראה אותי ככה, הסתכל עלי בכזה גועל

ענת: די, את מדמיינת. חוץ מזה, מה אכפת לך מהשחר הזה? יש לי רעיון! אולי נבקש מפקו שיספר? רק לכיתה שלנו.

גאיה: השתגעתי? בשביל מה? שכולם יצחקו עלי?

ענת: למה שיצחקו עליך? ברגע שכולם ידעו את האמת, לא תצטרכי להסתיר, אף אחד לא ישאל אותך שאלות מטופשות

גאיה: אני לא יכולה

שינוי תאורה. גאיה מתישבת. כולם מגיעים ומתחילים לספר בהתרגשות

ענת: היה לנו שיעור אנגלית

מירב: ואז המנהל נכנס.

נמרוד: "אני רוצה לדבר איתכם קצת על גאיה" הוא אמר,

גאיה: ואני הרגשתי איך הגוף שלי רועד וכבר לא הצלחתי לראות אותו מבעד לדמעות.

ענת: הוא דיבר וסיפר על המחלה והטיפולים

גאיה: ואני טמנתי את הראש בתוך זרועותי המקופלות על השולחן ובכיתי.

נמרוד: היינו בהלם. כל הכיתה ישבה בשקט

מירב: לא ידעו איך להגיב, מה להגיד

ענת: אני ישר ניגשתי לגאיה וחיבקתי אותה

גאיה: בהפסקה החברים שלי התאספו סביבי והתחילו לשאול שאלות

סצינה 6

חצר בית הספר. ענת, גאיה, נמרוד, מירב

נמרוד: אבל אני לא מבין, מה זאת אומרת מחלה ממארת? את מרגישה טוב, לא?

ענת: כן, אבל זה לא קשור, זה משהו שקורה בתוך הגוף

נמרוד: וואי, גאיה אני בהלם,

מירב: תגידי גאיה, מחלה ממארת, זה לא מחלה שמתים ממנה?

נמרוד: אולי תסתמי?

ענת: יש לך עוד איזה שאלה אינטליגנטית?

מירב: רק רציתי לדעת

ענת: מחלה ממארת זה אומר שאם לא יטפלו בה אז היא תתפשט, זה הכל

מירב: זה לא סרטן?

ענת: מה פתאום? סרטן זה של מבוגרים, זה לא לגילנו

נמרוד: אם את צריכה שאני אעתיק לך את החומר בזמן שאת מקבלת את הטיפולים הכימיים האלה

מירב: כימוטרפים...אוף...

נמרוד: כימוטרפיים, אז אין בעיה..

ענת: אני כבר עושה את זה

נמרוד: אז רגע תשמעו, אפשר לדבר עם כל הכיתה ולעשות תורנות ולבוא איתה לטיפולים שלה, לעשות קצת שמח ..

(גאיה מתרחקת מהם לקצה הריבוע)

מירב: נראה לך שזה מה שהיא צריכה בבית חולים?, שתעמוד לידה ותעייף אותה עם הבדיחות שלך?...אוף כזה ילדוטי!

נמרוד: אז רגע, מה נשאר לי לעשות.. אני יכול ללוות אותה בדרך לביה"ס..

מירב: זה גם אני יכולה! ללוות אותה בדרך לבית ספר! אני אלווה אותה, ואשמור עלייה שהיא לא תיפול או משהו כזה.. ונמרוד יסחוב לה את התיק

ענת: מה פתאום שהיא תיפול? איזה רעיונות יש לכם? חוץ מזה גאיה ואני הולכות כל יום לבית הספר ביחד, מהיסודי זה ככה,

נמרוד: יופי.. אז מה נשאר לי לעשות, את הכל לקחתם לי..

ענת: חוץ מזה שאני מעתיקה לה את השיעורים, היא לא צריכה שום דבר. אפילו את כל המבחנים היא מתכוונת לעשות.

נמרוד: את רצינית? פריירית, היא יכולה עכשיו לא לעשות שום מבחן, אף אחד לא יגיד לה כלום!

ענת: איך אני אסביר לכם?....

גאיה: תתייחסו אלי רגיל בסדר? זה הכל.

נמרוד: רגיל? רגיל לגמרי. אין בעיה! תביאי לי להעתיק בספרות

צחוק. הם מתרוממים

ענת: גאיה את באה?

גאיה: כן, כבר.

גאיה מסתכלת על שחר שעל הסולם, הולכת לעברו.

גאיה: בימי ראשון, פעם בשבועיים הייתי נוסעת לבית החולים לקבל טיפול. אחר כך הייתי מגיעה הביתה ומחכה שההקאות יפסקו ואני אוכל לחזור סוף סוף לבית הספר, ואם יהיה לי מזל, גם לראות את שחר מרחוק בחצר האחורית. לפעמים ההקאות נמשכו שלושה ימים ולפעמים ארבעה, ואז ביום רביעי כבר שוב הייתי בבית הספר. תמיד שכבר התחלתי להרגיש כאילו אני באמת ילדה רגילה וגם לחיים שלי יש שגרה, אחרת אולי, אבל שגרה. כשרק התחלתי להרגיש ככה, משהו פתאום קרה, בבית למשל.

סצינה 7

בית. גאיה, אמא, אבא. אבא נכנס אוחז בטלפון. מדבר

אבא: כן, כן, היא כאן. היא פשוט מתלבשת. אני בסדר, את יודעת... או, הנה היא. ורדה, בשבילך...

אמא: מה שלומי? אני בקושי עומדת על הרגליים. מתמוטטת

אבא: תשמעי, מה שאנחנו עוברים...

אמא: אתמול בבדיקה הזריקו לה המון זריקות בכפות הרגליים, המון, כבר לא ספרתי,

אבא: הזריקו לה בסך הכל ארבע זריקות

אמא: ארבע זה.. המון! היא חלשה ומקיאה, תראה איך היא רזתה!, כמו גווייה היא נראית, מסכנה כזאת, אני פשוט מתמוטטת..

אבא: היא הולכת לבית הספר, החברות שלה תומכות, מעתיקות לה את השיעורים עם נייר קופי, המורים מתחשבים בה

אמא: וההתפרצויות שלה...גיל ההתבגרות הזה... לפעמים אני מרגישה שאין לי כח יותר
לא למחלה הארורה הזו, ולא אליה

גאיה: תנתקי את הטלפון! תנתקי אותו! אין לך כח להתמודד איתי? אז אל תעשי טובות,
אני יכולה להתמודד לבד.

אמא: על מה את מדברת? את בכלל לא מבינה מה שאמרתי

גאיה: אני מבינה טוב מאד! ארבע זריקות קיבלתי אתמול, את ראית בעצמך, לא המון,
ארבע!

אמא: ארבע זה המון

גאיה: למה את חייבת להגזים? בשביל מה? מרחמת על עצמך....
"קשה לי, קשה לי" מה קשה לך? אל תעשי מעצמך מסכנה

אמא: אז התבלבלתי, אמרתי המון במקום ארבע, מה את עושה מזה כזה עניין?

גאיה: את כל הזמן מגזימה, אני שומעת טוב מאד את כל ההגזמות שלך, מרחמת על עצמך,
עושה ממני מסכנה כדי שירחמו עלייך. אני לא מסכנה הבנת? לא מתחשבים בי, אני
כמו כולם!

אבא: בשביל מה לריב?

גאיה: מרחמת על עצמה

אמא: מה את מתנפלת עלי? מה כבר אמרתי?

גאיה: אני לא אומללה כמו שאת עושה ממני, הבנת? אני לא מסכנה!

אמא: מה היא רוצה ממני, הילדה הזאת? (יוצאת)

גאיה תוך כדי הליכה

אלוהים שלום. לא אכפת לי שתעשה שאני אמות ואסתלק מהבית המגעיל הזה. אני מבקשת
שתסביר לאמא שאני לא מסכנה. תסביר לה גם שבכל פעם שמתנהגים ככה. אז אני
מרגישה פתאום חלשה וקטנה כמו איזה ג'וק ושזה בכלל לא נעים. אני מבקשת ממך שגם
היא לא תרחם על עצמה ותחשוב כמה קשה לה כי גם זה לא נעים. גם ככה זה לא הכי קל
להיות חולה. אז אני לא צריכה גם רגשות אשמה על הראש שלי. זהו נמאס לי כבר.

אבא: גאיה

גאיה יורדת מהסולם

אבא: אני מבין שקשה לך גאיה

גאיה: אתה לא מבין כלום

אבא: לכולנו קשה

גאיה: מה קשה לכם? מה קשה לכם? אני עוברת את הטיפולים המגעילים האלה, המחלה הזאת היא אצלי ולא אצלכם, החיים שלכם נשארו בדיוק אותו דבר!

אבא: קשה לנו לראות שאת סובלת

גאיה: ממש. היא סתם מגזימה, היא משקרת, היא אומרת דברים שלא היו בכלל

אבא: היא לא עושה את זה כדי להרגיז אותך. גם לה קשה, לכולנו קשה, גם לי קשה. הנה אני בדיוק קורא את הספר הזה. זה ספר של פסיכולוג אחד ששהה במחנות ריכוז בתקופת השואה, ושם הוא גילה, שגם לסבל ולקושי יש משמעות. שאם מנסים, אם מקבלים את המציאות כמו שהיא, גם היא קשה, אפשר תמיד למצוא גם מה טוב בה.

גאיה: משמעות?

אבא: כן

גאיה: מה המשמעות של המחלה שלי?

אבא: אני לא יודע. זה דבר שנצטרך לגלות. אני יודע שזה קשה, אבל צריך להתייחס אל המחלה שלך, כמו לעוד הזדמנות שנתן לנו אלוהים כדי ללמוד, להתחזק. ואולי באמת נצליח ללמוד מזה משהו, על החיים, על האנשים מסביב, על עצמינו. קחי.

גאיה קוראת מהספר "אם יש משמעות לחיים צריך שתהא משמעות גם לסבל.....להוסיף לחייו משמעות עמוקה יותר"

סצינה 8

שיר ברקע. חצר בית הספר. נמרוד, ענת, מירב, גאיה, שחר. מתכננים את הטיוול

נמרוד: ברוכים הבאים למצעד הפזמונים של בית ספר "עלומים" – אני מתכבד להזמין את נציגתינו, האחת והיחידה, הזמרת המפורסמת - מירב זיו!!

מירב שרה, כולם מצטרפים אליה. בסיום ההופעה מחיאות כפיים

נמרוד: ומיד לאחר ההופעה, ארוחה חגיגית לרגלי המצדה! חביתות - עלי!

מירב: אבל פוקו אמר שאוכלים בים המלח

נמרוד: פוקו שמוקו – תסמכי עלי, בסדר? תגידי בכלל, מאיפה גרדת את השיר הזה?

מירב: מהאוסף תקליטים של אמא שלי

נמרוד: על מה זה בכלל?

מירב: זה על איך שכן אדם רואה את עצמו... על... טוב, ממילא לא תבין, זה על אהבה....

גאיה: מירב, זה היה גדול!

ענת: אנחנו בטוח זוכים

מירב: כן, אבל חייבים עוד חזרות

גאיה: טוב יש עוד שבועיים עד לטיול

ענת: כן אבל זה לא פשוט – זה טיול ליומיים! צריך להתחיל להתארגן! אני רושמת.

מירב: לישון באוהלים! זה מאד לא פשוט!

ענת: אני רושמת

נמרוד: תרשמי -נעשה אוהל אחד גדול לכולנו – נישן ביחד!

מירב: נראה לך? בנות לחוד, בנים לחוד!

נמרוד: ענת, יש נמרים בעין גדי...

מירב: אנחנו נסתדר עם הנמרים

נמרוד. אין בעיה. רק תזהרו שלא תתעוררו פתאום באוהל עם משחת שיניים על הפרצוף...

מירב: אל תדאג, הנמר ישמור עלינו

גאיה: חסר לך נמרוד!

מירב: מה את גם יוצאת?

גאיה: בטח!

מירב: מותר לך?

גאיה: אני אשאל את הרופא שלי, אבל, אני בטוחה שכן.

נמרוד: אם תהיה לך בעיה לשכנע אותו, תקראי לי...אני מצוין בשכנועים

מירב: אוף...כזה ילדוטי

נמרוד: ילדוטי ילדוטי, אבל מבט אחד של הרופא, שני משפטים שלי, והוא יודע שאת בידיים טובות

גאיה: (צוחקת) זה בסדר נמרוד נראה לי שאני אצליח לשכנע אותו בעצמי.

שחר נכנס

שחר: הי

כולם: הי

נמרוד: שחר, מה העניינים? אנחנו בדיוק מתכננים את הטיול. גם לכם הודיעו?

שחר: כן.

מירב: איזה כיף הא?

נמרוד: כיף! בנות לחוד, בנים לחוד!

מירב: נמרוד, אנחנו צריכים להתחלק לקבוצות. אני ראש צוות בידור כמובן אם אתם לא מתנגדים. תרשמי.

ענת: אין צוות בידור, את יכולה להיות בצוות בישול אולי

מירב: אז אני ראש צוות בישול. תרשמי

ענת: אני רושמת

נמרוד: ראש צוות בישול? מה תכיני לנו מירבי, נמר בפיתה?

מירב: לא. אני צמחונית, אתה תלקק את האצבעות כשתאכל מהשקשוקה שלי

ענת: אני גם אהיה איתך, בצוות בישול. אני רושמת

נמרוד: את? אז גם אני!

מירב: אי אפשר, הצוות כבר מלא

גאיה: אני אהיה אחראית על הכלים. תרשמי

ענת: אני רושמת

מירב: את בטוחה?

גאיה: כן, למה?

מירב: לא יודעת, זה קצת לסחוב, לא יהיה לך קשה?

גאיה: (בבוכה משחר) מה פתאום?

שחר: לי היא נראית מספיק חזקה. מה איתי?

מירב: אפשר להרחיב את צוות בישול

ענת: זה לא פייר, נמרוד ביקש קודם

שחר: טוב, אנחנו נהיה ביחד בצוות מאהל

מירב: רגע, אבל זה לא לפי כיתות?

נמרוד: מה פתאום? אמרו שאנחנו יכולים להתחבר לצוותים מכיתות אחרות. גיבוש שכבתי.

שחר: טוב, סגרנו! צוות מאהל! תרשמי

ענת: כבר רשמתי

גאיה: ענת חילקה לכולם את הרשימות של הצוותים, אבל לי היתה עוד רשימה, משלי. כתבתי דברים שהם אולי המשמעות של המחלה שלי, דברים שאני יכולה ללמוד ובכל בוקר הייתי מזכירה לי את הרשימה הזאת כלב.

ענת: א. סכום חד פעמי

גאיה: א. לא להיות שוויצרית

מירב: ב. כוסות חד פעמיות

גאיה: ב. לחזק את כח הסבל כדי להיות ילדה חזקה ולא מפונקת

נמרוד: ג. חבלים

גאיה: ג. לדעת להתגבר

גאיה: החלטתי לזכור את זה בכל רגע ולהתגבר ולהתחזק בכל הכח שלי. ככה, אמרתי לעצמי, אלוהים יראה שהשתפרתי, ואז הוא יבריא אותי יותר מהר.

מתחיל ריקוד ולס. גאיה לעבר שחר, והשאר מסביב

שחר: היא נראית לי מספיק חזקה.

גאיה: ככה הוא אמר. למה הוא התכוון? לא ידעתי מה לחשוב. אבל דבר אחד היה לי ברור: שחר הולך להיות קרוב מאד אלינו בטיול השנתי ואני חייבת לצאת לטיול. אמא ואבא ירשו, אני בטוחה, רק מכשול אחד עוד הייתי צריכה לעבור – ד"ר ברקו

שינוי עפיפון. גאיה ניגשת לבית החולים מביטה, מתחילה לרשום רשימות
"לדעת להתגבר. על זה אני עוד צריכה לעבוד. חבל שצעקתי על אמא. אני צריכה להבין שלכולם קשה, לא רק לי. מטרה לטיול – לטייל כמו כולם. בלי לוותר לעצמי."

סצינה 9

תוך כדי טיפול. גאיה מובלת לכסא, מסביבה כולם בחלוקי רופאים.

גאיה: יש עוד שבוע עד לטיול

אמא/רופאה: היא סובלת מהקאות חוזרות, עייפות, ירידה במשקל

יעלי: אבל עוד שבוע היא כבר תרגיש טוב יותר, ותוכל לצאת

גאיה: מה אתה אומר ד"ר ברקו?

ד"ר ברקו: נדבר אחרי הטיפול

זריקה

גאיה: תדברו...תדברו

מתחילה הזיה

ענת: למה הרופא שלך לא מסכים?

גאיה: הוא אמר שאני אצא רק בתנאי שהתוצאות של הספירת דם יהיו טובות

ענת: הם יהיו טובות! יש עוד שבוע שלם! ואמא שלך?

גאיה: מה איתה?

ענת: היא כבר הסכימה?

גאיה: אני עוד עובדת על זה, בכל מקרה, גם אם בסוף אני אצא, ד"ר ברקו אמר שהיא תצטרך להתצטרף אלי.

ענת: לא נורא, ממילא יש הורים מלווים

גאיה: כן, אני יודעת, אני מקווה שהיא לא תעשה לי בושות, שלא תתחיל לרדוף אחרי עם התרופות ליד כולם

ענת: אל תדאגי

גאיה: הצוותים נשארו אותו דבר?

שחר יוצא עם כדור לקדמת במה. גאיה מסתכלת עליו

ענת: כן, כמו שקבענו

גאיה: הא, יופי.

תגידי, את החבר של נמרוד, שחר, ראית היום?

ענת: שחר שין?

גאיה: כן, ראית אותו?

ענת: כן. תגידי גאיה, מה יש לך מהשחר שין הזה?

גאיה: כלום

ענת: למה את שואלת עליו כל הזמן?

גאיה: סתם

ענת: גאיה...

גאיה: אני חושבת שאני אוהבת אותו. אבל אל תגלי!

ענת: בחיים לא

גאיה: יש לו עיניים מדהימות נכון? אני יודעת שאין לי סיכוי, בטח לא עכשיו, אבל כמה שאני מנסה לא לחשוב עליו, ככה אני חושבת עליו יותר. נראה לך שהוא יודע שהשער שלי זה פאה?

מירב: איך את מרגישה?

גאיה: בסדר. עוד יומיים אני כבר ארגיש הרבה יותר טוב

מירב: אני במקומך לא הייתי ממהרת לחזור לבית הספר

גאיה: נראה לך שזה כל כך כיף להשאר בבית ולהקיא כל הזמן?

מירב: זה עדיף מלהיות בבית ספר

גאיה: (מגחכת) ממש לא...

הבאת לי את הרשימות של הציוד לטיול?

מירב: כן. הבאתי לך, הנה. למרות ששמעתי שיש קצת בעיות עם זה

גאיה: מה זאת אומרת?

מירב: לא יודעת, הבנתי שהמחלה שלך ממש ממש קשה

גאיה: מה הבנת?

מירב: לא יודעת, שמעתי שהמחלה שלך זה סרטן.

גאיה: מה?

מירב: סרטן. שמעתי שיש לך סרטן (גאיה מנסה להתרומם כולם מושכים אותה חזרה)

גאיה: שטויות, מי אמר לך את זה?

מירב: את לא צריכה להסתיר, זה כבר ידוע

גאיה: זה ידוע? למי זה ידוע? מאד הייתי רוצה לדעת מי הטיפש שאמר לך את זה? (מחליטה להרגיע את עצמה)
תראי מירב, לי אין סרטן. מה שיש לי זה מחלה ממארת. נכון, זה מבלבל כי כל סרטן הוא גם מחלה ממארת, אבל לא כל מחלה ממארת היא סרטן, ולי לדוגמא יש מחלה ממארת שהיא לא סרטן, הבנת?

מירב: טוב, לא התכוונתי להרגיז אותך. אני יודעת שקשה לך עכשיו ואת נורא מסכנה. (גאיה שוב מנסה להתרומם)

גאיה: (עומדת, צועקת) +תגידי, את לא מבינה מה שמדברים אלייך? אני לא מסכנה!
הבנת את זה? אני לא מסכנה! לא מסכנה!

אבא: גאיה? הכל בסדר?

גאיה: היא אמרה לי שיש לי סרטן, שאני מסכנה.....

אבא: גאיהלה תרגעי

גאיה: מקשקשת שטויות הילדה הזאת! יש לי מחלה ממארת נכון? אז מי
אמר לה שיש לי סרטן?

(גאיה מתרוממת כולם מתרוממים איתה. הטקסט תוך כדי תנועה)

גאיה: מאיפה היא הביאה את זה בכלל. מחלה ממארת זה מה שיש לי, לא סרטן!
אני אראה לה מה זה, מסכנה היא קוראת לי! אני אצא לטיול כמו כולם –
תבטיחו לי!

אבא: (מחזירים אותה לכסא)אנחנו לא יכולים להבטיח דבר כזה גאיה, זה תלוי
בספירת דם שלך, את כבר יודעת את זה

גאיה: מה זה ספירת דם? זה רק מספרים! אני מרגישה טוב, אתם לא מאמינים לי? אני
מרגישה טוב!

אמא: גאיה, המערכת החיסונית שלך חלשה מידי מהטיפולים, אנחנו לא יכולים
להחליט דבר כזה על דעת עצמינו

גאיה: את פשוט לא רוצה לבוא לטיול ולהפסיד ימי עבודה, אני יודעת את זה

אבא: איך את מדברת?

גאיה: אני מרגישה טוב! אתם רוצים שאני אשב בבית כל היום? זה מה שאתם רוצים?

אמא: אלוהים אדירים, אני לא יכולה איתה!

גאיה: לא יכולה איתה, לא יכולה איתה, את רק לא יכולה כל הזמן, אוהבת להרגיש את
עצמך מסכנה!

אמא: יש לך סרטן, את מבינה את זה? סרטן!

גאיה: ד"ר ברקו אף פעם לא אמר לי סרטן, הוא רק אמר מחלה ממארת,

אבא: זה אותו דבר גאיה'לה, זה אותו דבר

גאיה יוצאת

(אור יורד. עולה אור רך, מוסיקה)

גאיה:

בבקשה אלוהים, תסביר לכולם שהמחלה שלי זה לא סרטן. תסביר להם שאני בסדר הכל ילדה ושהסרטנים תוקפים רק אנשים מבוגרים. אני חוזרת על הבקשה, תסביר למירב ולאמא ואבא, שאני לא הולכת למות או משהו כזה ואין לי שום סרטן. תסביר להם ברור, שיבינו את זה אחת ולתמיד ולא יגידו לי את זה כי זה סתם מייאש. זהו. וגם תעשה שהספירת דם שלי תהיה טובה, ושלא יענישו אותי ושאני אצא לטיול ביחד עם כולם וששחר שין כבר ידבר איתי מתישהו. תודה. אני אוהבת אותך מאד. גאיה.

סצינה 10

טיול. שחר, נמרוד, מירב, ענת, גאיה,

כולם צועדים בשורה, רוקדים לפי השיר, מסדרים את העפיפון, וצונחים על הקרקע

נמרוד: יו, אני גמור!

מירב: אני מה זה הרוסה!

נמרוד: אני מת מרעב? מירבי, מה עם השקשוקה שהכטחת?

מירב: על האש, סבלנות!

ענת: לי זה נראה ממש טוב. אנחנו גם קרובים לכל השכבה,

נמרוד: וגם יש פה פרטיות...ענת.

שחר: נו קדימה, עוד מעט חושך

מירב: נכון, ואז הנמרים יבואו....ררראו!

שחר: יש למישהו מספריים?

גאיה: לי יש בתיק (גאיה מפשפשת בתיק, כולם מסתכלים)

ענת: יו,איפה המשקפיים שלי?

מירב: תרגעי, הם בטח בתיק. גאיה, את באה לעזור?

גאיה: כן. אה...שחר, אני כבר מביאה, שניה

שחר: (מבחיך במספריים) אה, תודה! תודה רבה!

כולם נשארים קפואים חוץ ממרוד ושחר. שחר נשאר כשמבטו על גאיה

שחר: ההיא חמודה, אתה יודע?

נמרוד: מי ענת? כן מאד חמודה אבל דיר באלאק! מכיתה ד' אני חולם עליה

שחר: אל תדאג, התכוונתי לגאיה.

(מתחילה מוסיקה. נמרוד מנענע פרפר, שחר וגאיה רודפים אחריו)

נמרוד: אה..גאיה. גאיה היא משהו, נראה לי שגם לה יש משהו אליך

שחר: יש לה חיוך מקסים

נמרוד: אחי, אני רואה שהאוויר הפתוח עשה אותך רומנטי
תשמע שחר בקשר לגאיה...היא..

שחר: מה?

נמרוד: אתה יודע שהיא..?

שחר: כבר שמעתי דיבורים על זה

נמרוד: על מה?

שחר: שיש לה סרטן. זה נכון?

נמרוד: כן זה נכון. היא קוראת לזה מחלה ממארת

שחר: איך שלא יקראו לזה, זה לא משהו

נמרוד: לא.

(שתיקה)

שחר: היא לא הולכת למות או משהו כזה?

נמרוד: לא...לא יודע.

(שתיקה)

שחר: יש לה חיוך מקסים

מוסיקה נפסקת. חזרה למציאות

מירב: הנה המשקפיים שלך.

נמרוד: מצאת ענתי?

מירב: כן, מצאה. משליכה את התיק על הארץ

ענת: טוב. בואי נבדוק שהשקשוקה לא נשרפת

נמרוד: אני בא איתך ענתי

מירב: גאיה את באה?

גאיה: כן. כבר, אני מסדרת את התיק וכבר אני מביאה את הכלים

מירב: את בטוחה שאת יכולה לסחוב הכל לבד?

גאיה: כבר אמרתי לך שכן

ענת: מה העניין? דיברנו על זה כבר, לא?

מירב: פשוט לדעתי זה לא אחראי, תהיו הגיוניים, היא לא יכולה לעשות את זה לבד

גאיה: מירב, מה יש לך? אמרתי לך שאני אסתדר, נכון?

נמרוד: נכון, היא אמרה

ענת: נו בואי כבר, בקצב הזה באמת תשרף לנו השקשוקה

מירב: אני בסך הכל רוצה לעזור, אבל.. איך שאתם רוצים.

יוצאים.

שחר: את רוצה שאני אעזור לך עם הכלים?

גאיה: לא צריך, מה פתאום, אני אסתדר

(גאיה צועדת לעבר מירב, וכעבור מספר צעדים, מועדת,)

שחר: את בסדר?

גאיה: אני בסדר

שחר: בואי, אני אעזור לך

גאיה: אמרתי לך שאני בסדר, נכון?

(שחר עדיין עומד מולה) אתה יכול ללכת לעניינים שלך.

שחר: טוב, איך שאת רוצה

גאיה: מה עשיתי, אלוהים, מה עשיתי?

אמא נכנסת

אמא: גאיה או, את כאן, לקחת את התרופות שלך? מה קרה?

גאיה: שום דבר. נפלתי, וקיבלתי מכה.

אמא: אוי, חמודה, תראי לי. זה לא נורא

גאיה: זה כואב לי. זה כואב נורא.

אמא: זה יהיה בסדר

גאיה: זה לא יהיה בסדר.

אמא: ילד חמוד השחר הזה. את מוצאת חן בעיניו.

גאיה: מה פתאום?

אמא: ראיתי איך הוא מסתכל עלייך

גאיה: איזה שטויות!

אמא: תאמיני לי... חושים של אמא, הסתכלתי עליכם קודם

גאיה: את חושבת?

אמא: כן.

גאיה: אבל אני הרסתי את זה, דיברתי אליו בצורה כזאת מגעילה, הרסתי את זה לתמיד.

אמא: **(מחבקת אותה)** די גאיה, זה עוד לא אבוד... אני מכירה את זה, זה קורה הרבה שאנחנו פוגעים דווקא באנשים שאנחנו הכי אוהבים.... אנחנו מכירות את זה שתינו, נכון? את ואני.
(גאיה מהנהנת מנשקת את אמא)
בפעם הבאה שתראי אותו תגידי לו משהו אמיתי, תגידי לו שאת מצטערת שדיברת אליו ככה. זה יהיה בסדר...את תראי... ואל תשכחי את התרופות שלך!

סצנה 11

טיול. במרוד, שחר, ענת, מירב, גאיה
שחר מגיע אל גאיה עם שתי צלחות מלאות באוכל

שחר: איך הרגל?

גאיה: **(מסתובבת בבוכה)** מה? אה...אתה מדבר אלי?

שחר: **(צוחק)** כן. אלייך.

גאיה: אה...לא...זאת אומרת...בסדר. ...זאת אומרת הרגל שלי בסדר.

שחר: יופי. **(לגאיה הבוהה בו בתדהמה)** קחי

גאיה: אה... תודה**(לוקחת את הצלחת)**

שחר: זה יצא ממש טוב. אז חשבתי שאני אביא גם לך. **(שניהם נעמדים זה מול זה עם הצלחות המלאות בידיהם. מבוכה.)**
אולי תשבי איתי?

גאיה: מה?

שחר: אולי תשבי איתי? נאכל ביחד

גאיה: כן...אה...אבל ענת...היא אמרה שאני אשב איתה...זאת

אומרת...היא שומרת לי מקום.

שחר: נראה לי שהיא תסתדר. בואי,

גאיה: כן נכון.....זאת אומרת...בסדר,

שחר: יופי, שבי

(מתישבים בצד מתחת לעץ. אוכלים)

שחר: שקשוקה מעולה אה?

גאיה: לא יודעת, אני לא אוהבת שקשוקה

שחר: אז למה את אוכלת?

גאיה: לא יודעת...לא שמתי לב

שחר: **(בחיוך)** את מוזרה את יודעת?

גאיה: מה מוזר בי?

שחר: את טורפת את השקשוקה, הייתי בטוח שאת מתה על זה

(צחוק)

שחר: את יודעת, שהייתי קטן בכלל לא הסכמתי לאכול ביצים. כל הזמן הייתי מדמיין את האפרוחים שהיו יכולים להיות בפנים ופשוט לא הייתי מסוגל

(גאיה צוחקת. שחר מביט בה) אז את לא כזאת קשוחה?

גאיה: למה קשוחה?

שחר: לא יודע, כשנפלת היית קשוחה כזאת

גאיה: אני מצטערת

שחר: אין לך מה להצטער, זה בסדר גמור.

גאיה: לא, אני באמת מצטערת. התנהגתי בדיוק ההפך ממה שרציתי...

שחר: זה בסדר, אני מכיר את זה, גם לי זה קורה לפעמים

כולם נכנסים

נמרוד: תסתכלו לשמיים, תראו כמה כוכבים...!

כולם: (נעמדים) יו...איזה יופי

מירב: הנה אחד נופל..

ענת: ועוד אחד...

מירב: מי שמצליח לתפוס כוכב, המשאלה שלו תתגשם

ענת: אי אפשר לתפוס אותם, הם נעלמים באטמוספירה

נמרוד: תפסתי

מירב: גם אני

נמרוד: ענת – בשבילך

מירב: וואו, תראו את זה, איזה מהירות

גאיה: שימשיכו ליפול, יש לי ים של משאלות לבקש

(כולם רוקדים ותופסים כוכבים,)

ענת: פתאום השתררה דממה כזאת

מירב: כולם לחשו את המשאלות שלהם

גאיה: החזקנו ידיים חזק ועצמנו עיניים. היתה מן אווירה כזאת קרובה. דרך הידיים הרגשתי את החברים הטובים שלי שעומדים מסביב ואת שחר שעומד לידי ורק רציתי שזה יהיה ככה תמיד, ביחד, שזה לא יגמר לעולם.

כולם רוקדים, שולים את הכוכב לשמיים

גאיה: הבנתי פתאום כמה כח נותנים לי החברים שלי, וגיליתי משהו מוזר: אני חולה ואני מאוהבת, כל כך מאוהבת. איך דבר כל כך רע יכול להיות ביחד עם משהו כל כך נהדר?

נגשת לבית החולים, מביטה סביב, נגשת לשרפרף וכותבת בפנקס.

1. להצליח לראות תמיד גם את הטוב
2. לא להתבייש לדבר מהלב. להיות אמיתית. אמא אמרה – וזה עובד

סצינה 12

בית חולים. ד"ר ברקו מופיע

גאיה: היה טיול משגע! לא הסכמתי לטפס ברכבל. אמרתי לכולם שאני מטפסת בשביל הנחש כמו כולם. והצלחתי! היה לי קצת קשה, אבל הצלחתי. וגם לא הגעתי אחרונה או משהו...אמא הגיעה אחרונה

יעלי: טוב, זה כבר לא לגיל שלה

גאיה: אוי, היה כזה כיף. והיתה תחרות שירים בין הכיתות, ואנחנו זכינו במקום ראשון.. קצת היה לי קשה לישון עם הפיאה כי כל הזמן פחדתי שחס וחלילה היא תיפול לי מהראש, אבל חוץ מזה היה שגעון

ברקו: יופי, יופי, אני שמח שנהנית

גאיה: נראה לי שאני ממש ממש במצב טוב נכון?

ברקו: קודם כל אני שמח לראות שאת במצב רוח כזה טוב

גאיה: מה מצב רוח, ד"ר ברקו. הגוף שלי במצב טוב לא? אני מרגישה! הרגשתי את זה בטיול.למה אתה כזה רציני?

ברקו: לפי התוצאות של הבדיקות שעשית הבוקר, יש איזו נסיגה.

גאיה: נסיגה?

ברקו: כנראה שנצטרך להוסיף לך תרופות

גאיה: למה להוסיף? אני לא מבינה

ברקו: אנחנו צריכים לנסות להוסיף, ולראות מה תהיה התגובה של הגוף

גאיה: מה אני לא מבריא?!

ברקו: כרגע...אנחנו פשוט צריכים לתת עוד תרופות. זה קורה לפעמים במחלות מהסוג הזה. בואי גאיה,

(גאיה מושיטה את הידיים)

גאיה: תדברו כבר, תדברו...

יעלי: איך היה באוסטרליה

מתמחה: היה נהדר. נופים מדהימים, מרחבים, חיות

יעלי: ראית קנגורו?

מתמחה: המונים. זה כמו התולים בארץ

יעלי: אני מעדיפה את ארופה

מתמחה: ארופה? תלכי לקניון, אותו דבר

יעלי: בחייך. אירופה זה תרבות, היסטוריה, מוזאוני

מתמחה: אני לא סובל מוזאוני

סצינה 13

בית ספר – הזיה תוך כדי הטיפול. שחר, ענת, נמרוד, מירב, גאיה.

שחר: הי

גאיה: הי

שחר: לא היית כמה ימים

גאיה: כן

שחר: ??

גאיה: אני בבדיקות

שחר: הא. הכל בסדר?

גאיה: כן, יהיה בסדר..

שחר: יופי. פיתחתי את התמונות של הטיול, כולם מורידים חלוקים

גאיה: וואו

שחר: תראי, הנה נמרוד וענת ביים המלת, והנה פוקו עם הכובע המצחיק שלו (גאיה מצטרפת לצידו של שחר) יש פה תמונה אחת של שנינו

נרתן לך את התמונה

גאיה: וואו, איזה יופי

מירב: מה, יש תמונות של הטיול?

ענת: תראו לי

מירב: אה, את זה אני צילמתי

ענת: הנה אני ונמרוד

מירב: הופה, שחר וגאיה, איזה תמונה

נמרוד: זה אני צילמתי! שחר וגאיה תופסים כוכבים. את זה צריך לתלות על הלוח, שכולם יראו

גאיה: שום לוח, תביא את זה! (נמרוד בורח עם התמונה, גאיה אחריו)

נמרוד: פוסטר לעשות מזה

ענת: נמרוד, אל תהיה כזה

נמרוד: "כל הכוכבים נופלים.. כל האמיצים..."

גאיה: נו נמרוד, תחזיר לי כבר!

מירב: איזה תינוק

גאיה חוטפת את התמונה

כולם: ברוו, כל הכבוד גאיה

נמרוד: חכי חכי גאיה, המילה האחרונה עדיין לא נאמרה! (יוצא שוב למרדף אחריה מסביב לעפיפון)

ענת: גאיה, תזהרי!

נמרוד: את לטובתה? אני מבטל את החתונה

מירב: חתונה, כזה ילד!

גאיה: אמאל'ה

כולם צוחקים, מעודדים, נמרוד תולש את הפיאה מראשה של גאיה. גאיה צועקת.
נעמדת עם הפנים לקהל

נמרוד: גאיה, את בסדר?

גאיה: תעזוב אותי

נמרוד: אני מצטער גאיה

ענת: גאיה, בואי..

גאיה: תעזבי אותי הבנת? מה את מסתכלת עלי ככה?

ענת: אני לא מסתכלת

גאיה: מה אתם מסתכלים כולכם? עוברת לאמצע במה מה?! (בורחת החוצה. נעמדת
עם הגב לקהל. ענת בעקבותיה)

נמרוד: חכי ענת

ענת: עזוב אותי!

נמרוד: יו, מה עשיתי?

מירב: אתה והמשחקים שלך, כזה ילדותי

נמרוד: נראה לך שעשיתי את זה בכוונה?

מירב: לי זה לא היה קורה!

נמרוד: "לך זה לא היה קורה" – מי פה הילדותי?

מירב: זה קרה וזהו. מה עושים?

מירב מוציאה את האינפוזיה. שחר מרים את התמונה, מסתכל עליה. יוצא. נמרוד
יוצא. גאיה נכנסת. תולשת דף מהפנקס

אלוהים. אני לא מתכוונת לדבר איתך, אז כדאי שלא תצפה לזה. אין לי יותר רגשות
כלפיך ואני מעוניינת לנתק את הקשר. אין טעם בכל הרשימות שלי, ממילא אין
משמעות לכלום

גאיה קורעת עוד דפים מהפנקס. אמא נכנסת

סצינה 14

אמא: גאיה, אני יכולה להכנס?

גאיה: תלכי מפה

אמא: אולי כדאי שנדבר?

גאיה: לא רוצה לדבר עם אף אחד

אמא: בואי, שימי את זה

גאיה: את יכולה לזרוק את זה לזבל

אמא: אז תלכי לבית הספר בלי הפאה?

גאיה: אני לא הולכת יותר לבית הספר

אמא: החברים שלך רוצים לראות אותך

גאיה: לא רוצה לראות אף אחד. לא צריכה את הרחמים שלהם. גם שחר פה?

אמא: לא

גאיה: יותר טוב, שלא יבוא. לא צריכה אף אחד

אמא: אז להגיד להם ללכת?

גאיה: כן.

אוספת את הניירות, מביטה בהם

גאיה:

רק כדי שתבין למה. כל הזמן אתה מנסה אותי. רומז לי על עוד ועוד דברים שצריכים
להשתפר אצלי, היחס שלי למשפחה וכח הסבל שלי ועוד כל מיני דברים. אז אולי זה
נכון. אבל אני חושבת שגם אתה צריך לעשות חשבון נפש. כי אתה כבר מתחיל
להגזים. כל מה שאני עושה, וכמה שאני לא משתדלת, זה לא מספיק לך, אז לי זה
נמאס. שלום

מירב: אמא שלך אמרה שאנחנו יכולים להכנס

ענת: דאגנו לך

גאיה: אני בסדר

נמרוד: אז את חוזרת מחר לבית הספר?

גאיה: עזבתי. אני לא חוזרת לשם יותר. עוברת לצד שני. עומדת פרוגט קהל.
אז מה? עכשיו כל השכבה יודעת שהשיער שלי זה פיאה

ענת: כן. כנראה

גאיה: צחקו עלי הרבה?

נמרוד: אף אחד לא צחק.

ענת: למה שיצחקו גאיה?

נמרוד: אם מישהו רק היה מעיז לצחוק... לא יודע מה הייתי עושה לו

מירב: הייתי מכסחת אותו

גאיה: מישהו בטח בכל זאת אמר משהו מגעיל

מירב: את יודעת מה? יכול להיות, יכול להיות שאיזה ילד שלא מכיר
אותך אמר משהו מגעיל או מלגלג, אז מה?

נמרוד: זה רק מראה כמה הוא חלש ופחדן זה הכל.

ענת: אנחנו חברים שלך גאיה ואנחנו יודעים שקשה לך.

מירב: לכולנו קשה לפעמים, לא צריך להיות חולה במחלה קשה בשביל להבין מה זה
קושי או עצב.

ענת: מי יכול לצחוק עלייך? אני שאני החברה הכי טובה שלך?

נמרוד: מירב שסבא שלה חולה סרטן?

גאיה: מה, סבא שלך חולה בסרטן?

מירב: כן. הסבא שלי שאני הכי אוהבת בעולם

גאיה: לא ידעתי...

שחר: אפשר להכנס?

גאיה: לא

כולם: כן

שחר: הי

גאיה: הי

כולם: בי (יוצאים)

שחר: מה שלומך?

גאיה: בסדר. בעצם לא כל כך

שחר: אני מתאר לעצמי

גאיה: כן

(שתיקה)

שחר: אני יכול להגיד לך משהו?

גאיה: כן בטח

שחר: רציתי להגיד לך שלדעתי את הילדה הכי יפה
בכל השכבה.

גאיה: באמת?

שחר מהנהן

גאיה: תודה

שחר: את יודעת, אחרי שאבא שלי עבר את התאונה שלו
בשנה שעברה, הוא התחיל ללכת עם מקל. בהתחלה נורא
התביישתי שידעו את זה, או שיראו אותו החבר'ה בשכונה או
בנבחרת, אבל אחר כך הבנתי שבכלל אין מה להתבייש בדברים
כאלה. אז הוא הולך עם מקל, אז מה? הוא עדיין אבא שלי

את יודעת מה? מסכימה שנלך מחר ביחד לבית הספר?

גאיה: ביחד?

שחר: כן. נקבע בעשרים לשמונה ליד הקיוסק של עזרא?

גאיה: אה...כן..טוב, טוב...קבענו

שחר: נתראה מחר

גאיה: כן, מחר

צלצול טלפון. נמרוד מרים את השפורפרת, מחייך ונתן אותה לגאיה.

נמרוד: גאיה...טלפון

גאיה: ד"ר ברקו! מחר בצהריים? בסדר. מה קרה?

ענת: קרה משהו?

גאיה: התוצאות? הגיעו התוצאות של הבדיקות האחרונות
כן, כן. מה זאת אומרת?

גאיה מתיישבת ענת לוקחת את השפורפרת

ענת: אתה בטוח?

מירב לוקחת את השפורפרת

מירב: התוצאות של הבדיקות האחרונות ממש טובות

נמרוד לוקח את השפורפרת

נמרוד: יו, אני בהלם

גאיה: כן ד"ר ברקו. בסדר. לא, אמא יצאה, אבל אני אמסור לה. מחר בצהריים,
להתראות.

**כולם מחייכים, משלבים ידיים, גאיה מורידה את הפיאה, מסתובבת, עולה על
הכסא, כולם סביבה. מסתובבים.**

אלוהים שלום. כאן גאיה. אני כל כך מתרגשת וגם מתה מפתח. אני מקווה שבאמת
החלטת שכל זה יגמר ואני אתחיל לחיות חיים נורמאליים כמו כולם. אני גם רוצה
להגיד לך אלוהים שאני אוהבת אותך מאד, בלי קשר לזה שאני אולי אהיה בריאה עוד
מעט וששחר ואני הולכים מחר לבית הספר ביחד. אני יודעת שאתה בוחן כליות ולב.
אז אתה בטח יודע שאני באמת מתכוונת לזה, וזה לא סתם התחנפות. השתדלתי מאד
לחפש את המשמעות של המחלה שלי, ואני מקווה שמצאתי את המשמעות הנכונה.
בכל מקרה, אני מרגישה שלמדתי הרבה ואני רוצה להגיד לך שוב תודה. גאיה.

סצינה 15

ענת, נמרוד, שחר, מירב, גאיה. חוף ים. כולם עומדים, מסתכלים לשמיים.

ענת: כמה עפיפונים!

נמרוד: מקצועי! מקצועי ביותר

מירב: למה שלנו לא עף ככה?

שחר: בסוף הוא יעוף, אל תדאגי

נמרוד: ענת, אני רואה שהשמש מסנוורת אותך, אני יכול לשבת לידך, לעשות עליך קצת
צל

ענת: (משועשעת) שב כבר!

שחר: גאיה, את בסדר?

גאיה: בטח

מסתכלים על העפיפונים

ענת: אתם מרגישים? רוח מזרחית!

שחר: בואו ננסה שוב

נמרוד: אני עייף

גאיה: בואו ננסה, יש רוח נהדרת

ענת: יאללה קדימה נמרוד, תתעורר!

נמרוד: בשבילך..מה שתרצי

מירב: תמשכו, תמשכו חזק

שחר: למעלה, למעלה

נמרוד: וואלה, הוא תיכף עף

כולם: עוף כבר, עוף...

העפיפון עף, כולם מוחאים כפיים, ברוו, כל הכבוד

שחר: אמרתי לכם שהוא יעוף בסוף

נמרוד: טוב, זה אני תיכננתי

ענת: ישר רואים

נמרוד: ענתי, רוצה להתחתן ביים?

מירב: אולי תפסיק כבר עם השטויות האלה

נמרוד: אל תדאגי- גם יומך יגיע, ילדונת!

מירב: לא דואגת

מסתכלים בשתיקה בעפיפונים

שחר: גאיה, תראי

גאיה: איזה יופי! העפיפון שלנו ריחף כל כך גבוה עד שכבר לא הצלחנו להוריד אותו. אני חושבת שהוא הפך לכוכב.

שחר: גאיה

גאיה: כן?

שחר: אני אוהב אותך

הסתכלתי על שחר ועל העפיפון שנעלם בשמיים, וחשבתי לעצמי שבכל רמת גן בטוח אין מישהי מאושרת יותר ממני

סוף